

Arrest

nr. 237 481 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn Britse broer met verblijfsrecht in België, en dit in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 10 mei 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn Britse broer met verblijfsrecht in België.

1.4. Op 16 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2019 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [I.]

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.05.2019 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [U.I.O.], Verenigd Koninkrijk, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (vader van betrokkene en de referentiepersoon) via Habib Bank UK en een overzicht van financiële transacties bij MCB Bank te Karachi op naam van deze derde, uit de periode 19.04.2016 – 08.11.2017.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.09.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.03.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Reispaspoort Pakistan [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.12.2018

- Rekeninguittreksels (BNP Fortis Paribas) op naam van de referentiepersoon (07.12.2017 - 31.08.2018 en de periode 30.12.2018 – 30.04.2019); document van de Pakistaanse Belastingdienst met betrekking tot de belastingaangifte van betrokkene's moeder voor het jaar 2018; attest van het OCMW van Antwerpen van 12.04.2019 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon, noch hun ouders financiële ondersretuning krijgen van het OCMW. Deze documenten hebben

geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.

- Loonfiches van de referentiepersoon voor de periode december 2018 – april 2019. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat de referentiepersoon reeds vijf personen ten laste heeft (ouders, echtgenote en twee kinderen) en heden slechts een gemiddeld maandelijks netto inkomen heeft van €1860.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 19.09.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker stelt zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing. Hij voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"III. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 16.09.2019 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Twee weken later werd verzoeker opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

De beslissing werd hem samen met zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als met een inreisverbod betekend.

Hij diende een verzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. deze zaak kwam voor op de zitting van donderdag 10.10.2019, doch tot op heden werd hierin nog geen beslissing genomen.

Enerzijds neemt men een weigeringsbeslissing "zonder bevel" om het grondgebied te verlaten om hem, anderzijds, 2 weken later op te pakken, op te sluiten in een gesloten centrum en hem aldaar deze beslissing en alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Bovendien zijn deze 2 beslissingen onverenigbaar met elkaar. In de periode tussen de 2 beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Dat dit dossier met een onzorgvuldigheid behandeld werd blijkt ook uit het feit dat verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag nieuwe documenten heeft toegevoegd en dat deze NIET in de beslissing werden opgenomen, noch besproken, waaronder het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker.

Er werd bij de nieuwe aanvraag van verzoeker een begeleidend schrijven gevoegd van de advocate van verzoeker. Hierin werd reeds gemotiveerd dat, hoewel de kinderen en echtgenote nog vermeld worden op de loonfiches van de referentiepersoon, zij intussen reeds enige tijd in Groot Brittannië verblijven en dus niet meer woonachtig zijn op het adres van verzoeker.

Derhalve dient hij ook niet meer voor hen in te staan.

Deze documenten werden bezorgd voor het nemen van de nieuwe beslissing en dienden opgenomen te worden in de beslissing.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Men neemt op 16.09.2019 een weigeringsbeslissing zonder bevel, verzoeker wordt opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum op 01.10.2019 en ontvangt daar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Dat dit zeer onredelijk is gezien men verzoeker eerst de kans had moeten geven om tegen zijn weigeringsbeslissing actie te ondernemen.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .2

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Op 16.09.2019 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Twee weken later werd verzoeker opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

Deze 2 beslissingen zijn onverenigbaar met elkaar. In de korte periode tussen beide beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Eerst oordeelt men bij de weigeringsbeslissing dat er geen bevel dient afgeleverd te worden om twee weken later toch een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen.

Het bevel bevat geen bijzondere motivatie die het latere bevel kan rechtvaardigen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook de motiveringsverplichting.

Ook werd er met de brief van zijn raadsman geen rekening gehouden. Hierin werd reeds gemotiveerd dat:

"In de vorige beslissing m.b.t. hun aanvraag werd er negatief gemotiveerd omwille van het inkomen dat de heer UL ISLAM zou overhouden gezien hij ook een partner en 2 kinderen diende te onderhouden. Mijn cliënt woont reeds sinds september 2016 alleen, zijn vrouw en kinderen wonen niet meer bij hem waardoor hier geen rekening mee gehouden moet worden.

Zij woont intussen terug in Engeland. Zij hebben onderling een regeling getroffen en zien elkaar geregeld. Zij beschikt over een eigen inkomen waardoor zij niet ten laste van mijn cliënt zijn."

Zij baseren zich op de gegevens van de werkgever, op zijn loonfiches, doch de referentiepersoon zou sinds september 2016 alleen wonen. Dit wordt ook vermeld op zijn eerdere loonfiches van begin 2018 waarop vermeld staat dat hij alleenstaande zou zijn.

Dat men dan ook gevolgen trekt uit loonfiches, die buiten zijn wil om, niet de correcte gegevens weergeven. Ook dit werd reeds aangehaald in de brief van zijn raadsman.

De broer heeft reeds meermaals aangegeven aan zijn werkgever om deze vermelding aan te passen maar desondanks blijft deze dezelfde fout maken.

Ook heeft de echtgenote van zijn broer nooit in België verbleven, noch op het adres van de referentiepersoon, noch elders in België. Zij is dan ook niet ten laste van de referentiepersoon.

Tevens wordt er meegedeeld dat verzoeker niet kon aantonen dat hij ten laste was van zijn broer in Pakistan, doch de referentiepersoon stortte op zeer regelmatige basis geld aan zijn vader en onderhield zo het gezin in Pakistan. Gezien verzoeker nog bij zijn ouders verbleef, was hij uiteraard ook ten laste van zijn broer.

Ook sinds zijn aankomst in België verblijft verzoeker bij de referentiepersoon, zijn broer, en is hij ten laste van hem.

Verzoeker heeft in zijn land van herkomst geen vermogen. Hij is net meerderjarig geworden.

Ook het feit dat verzoeker niet ten laste valt of viel van de Belgische staat wordt als volgt gemotiveerd: "... attest van het OCMW_ van Antwerpen van 22,042019 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon, noch hun ouders financiële ondesretuning krijgen van het OCMW. Deze documenten hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.

...

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene niet ten jaste viel en/of valt van de Belgische Staat, [...]

De motivering van verweerder is dan ook contradictorisch.

Verzoeker voegt, zoals gevraagd op de brief van de Stad Antwerpen, een attest van het OCMW waaruit blijkt dat geen enkel gezinslid steun ontvangt van de Belgische staat.

Hiervan wordt in het begin van de beslissing gemotiveerd dat dit niet relevant is om de onvermogenheid aan te tonen, doch stelt op het einde dat er "niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat".

Verzoeker heeft dit wel degelijk aangetoond. Hij voegde het attest van het OCMW waarvan men echter, volledig ten onrechte, stelt dat dit niet relevant was. De onvermogenheid kan op geen andere wijze aangetoond worden.

Zoals hierboven reeds gesteld werden er ook nieuwe documenten toegevoegd aan het dossier, die ook niet werden neergelegd bij de vorige aanvragen en nu helemaal niet werden vermeld of besproken in de beslissing.

Hieruit kan verzoeker enkel afleiden dat verwerende partij het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en zich niet heeft gebaseerd op de actuele situatie van verzoeker bij het nemen van de beslissing.

Verwerende partij had weet van de nieuwe documenten en diende hiermee dan ook rekening te houden in de negatieve beslissing.

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland'

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België.

Verzoeker is naar België gekomen, samen met zijn ouders, om opnieuw een gezin te vormen met zijn broer. Hij is steeds volledig afhankelijk geweest van zijn broer en dit is nog steeds het geval.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Gelet op de uiteenzetting van hierboven blijkt dan ook duidelijk dat de motiveringsverplichting geschonden wordt door het niet opnemen van de nieuwe documenten, geen rekening hiermee te houden, alsook het gebrek aan motivering waarom deze nieuwe documenten niet zouden volstaan om de aanvraag tot gezinshereniging goed te keuren.

b) Stabiele en toereikende bestaansmiddelen

De voorwaarde voor gezinshereniging voor verzoeker is het ten laste zijn van zijn broer.

Ook toonde verzoeker aan dat zijn broer over voldoende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken.

De broer van verzoeker heeft steeds voor verzoeker gezorgd. Hij is dan ook volledig afhankelijk van hem.

Hieruit blijkt duidelijk dat de broer van verzoeker wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt.

Er wordt gesteld dat uit de loonfiches kan afgeleid worden dat de broer van verzoeker nog steeds zijn echtgenote en kinderen ten laste heeft waardoor het inkomen van verzoeker als ontoereikend wordt beschouwd.

Zijn broer, de referentiepersoon, heeft dit reeds meermaals aangekaart bij zijn werkgever, doch deze vergissing doet zich keer op keer voor waardoor hij steeds een nieuwe loonfiche dient op te vragen.

Dit gebeurt buiten de wil van verzoeker en zijn broer om! Dat duidelijk kan worden vastgesteld dat de echtgenote en kinderen niet ten laste zijn.

Ook wees in zijn arrest de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun, indien wordt geoordeeld dat verzoeker en zijn broer over onvoldoende inkomsten beschikken.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten , bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag

kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. "

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, wat in casu geenszins is gebeurd.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Verder voldoen verzoeker en zijn broer ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging. "

3.2. Waar verzoeker laat gelden dat er geen socio-economisch onderzoek werd uitgevoerd waarbij rekening werd gehouden met alle elementen, terwijl dit dient te gebeuren wanneer er een einde wordt gemaakt aan een verblijfsrecht, merkt de Raad op dat dit betoog niet dienstig is. Verzoeker beschikt immers niet over een verblijfsrecht in België.

3.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoeker middels de bijgebrachte stukken niet afdoende aantoonde dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Britse broer of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van diens gezin en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, bereikt.

Verzoeker beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werd genomen, in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht,

Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt dat als ander familielid van Unieburger worden beschouwd:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1) dat luidt als volgt: *“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.*

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “land van herkomst” en “ten laste” zijn, oordeelde het Hof als volgt:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

(HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

Dit alles in acht genomen, blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “begeleiden” of zich bij hem “voegen”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “voegt” of de Unieburger “begeleidt” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Uit andere relevante rechtspraak van het Hof blijkt vervolgens dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2017, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.5. In de bestreden beslissing verklaart de verwerende partij rekening te hebben gehouden met de stukken die verzoeker in het kader van zijn tweede verblijfsaanvraag heeft voorgelegd. Zij beoordeelt deze als volgt:

“- Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (vader van betrokkene en de referentiepersoon) via Habib Bank UK en een overzicht van financiële transacties bij MCB Bank te Karachi op naam van deze derde, uit de periode 19.04.2016 – 08.11.2017.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.09.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.03.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Reispaspoort Pakistan [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.12.2018

- Rekeninguittreksels (BNP Fortis Paribas) op naam van de referentiepersoon (07.12.2017 - 31.08.2018 en de periode 30.12.2018 – 30.04.2019); document van de Pakistaanse Belastingdienst met betrekking tot de belastingaangifte van betrokkene's moeder voor het jaar 2018; attest van het OCMW van Antwerpen van 12.04.2019 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon, noch hun ouders financiële ondersteuning krijgen van het OCMW. Deze documenten hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofd van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.

- Loonfiches van de referentiepersoon voor de periode december 2018 – april 2019. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat de referentiepersoon reeds vijf personen ten laste heeft (ouders, echtgenote en twee kinderen) en heden slechts een gemiddeld maandelijks netto inkomen heeft van €1860."

De verwerende partij stelt vast dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van diens gezin, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging. Zij concludeert dat verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.7. Verzoeker meent dat hij bij zijn tweede aanvraag nieuwe documenten heeft toegevoegd die niet in de bestreden beslissing worden besproken. Hij verwijst in het bijzonder naar een begeleidend schrijven van zijn advocaat waarin werd uiteengezet dat, hoewel de kinderen en de echtgenote van de referentiepersoon nog steeds worden vermeld op de loonfiches van deze persoon, zij intussen reeds enige tijd in het Verenigd Koninkrijk verblijven en niet meer op het adres van verzoeker wonen, zodat de referentiepersoon ook niet meer voor hen moet instaan. Op de loonfiches van begin 2018 zou tevens vermeld staan dat hij alleenstaande is. Verzoeker voegt ter staving hiervan stuk 3 ('brief advocaat') en stuk 4 ('aangepaste loonfiches') toe aan zijn verzoekschrift. De Raad herinnert er aan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad stelt vast dat voormelde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat niet blijkt dat deze stukken bij verzoekers aanvraag van 10 mei 2019 werden gevoegd. Zo wordt in de bijlage 19ter van 10 mei 2019, opgenomen in het administratief dossier, geen melding gemaakt van een begeleidend schrijven van verzoekers raadsman, noch van gecorrigeerde loonfiches. Deze bijlage 19ter vermeldt welke documenten verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag. Aangezien de bijlage 19ter door verzoeker werd ondertekend, kan er vanuit worden gegaan dat hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij kennis had van voormelde stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift, of hier kennis van had moeten hebben, noch kan dit uit de stukken 3 en 4 worden afgeleid. Verzoeker toont niet aan dat deze stukken 3 en 4 effectief bij de aanvraag van 10 mei 2019 werden voorgelegd. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden.

Verder volhardt verzoeker in het betoog dat hij in Pakistan ten laste was van zijn broer, de referentiepersoon, die op regelmatige basis geld stortte aan zijn vader bij wie verzoeker verbleef. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis heeft genomen van de bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekers vader terwijl zij nog in Pakistan verbleven. De verwerende partij wijst erop dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van verzoekers eerste verblijfsaanvraag van 19 september 2018 en dat deze werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 18 maart 2019, hetgeen steun vindt in het administratief dossier en door verzoeker niet wordt betwist. Gelet op het feit dat verzoeker tegen de bijlage 20 van 18 maart 2019 geen beroep heeft ingediend, mocht de verwerende partij hier dan ook dienstig naar verwijzen. Verzoeker gaat nergens concreet in op de voormelde gedane beoordeling van de verwerende partij. Hij toont dan ook niet in concreto aan dat de verwerende partij haar ruime discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de door hem overgemaakte stukken op een kennelijke onredelijke wijze heeft ingevuld of dat ze met bepaalde stukken geen rekening heeft gehouden.

Door louter te volharden in de stelling dat hij geen vermogen heeft in het land van herkomst zonder dit verder concreet toe te lichten, weerlegt verzoeker de relevante bevindingen in de bestreden beslissing niet, met name dat de voorgelegde documenten geen betrekking hadden op een mogelijke situatie van onvermogen en dat hij "niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst

of origine voor zijn komst naar België". Het loutere gegeven dat verzoeker net meerderjarig is, doet aan deze terechte bevindingen geen afbreuk. Verzoeker kan in deze ook niet dienstig verwijzen naar het voorgelegde attest van het OCMW daar zulk attest geen enkele uitspraak doet over een situatie van onvermogen in zijn land van herkomst, Pakistan, maar enkel stelt dat hij geen financiële steun aanvraag bij het OCMW van Antwerpen.

Verzoeker klaagt nog aan dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat een attest van het OCMW werd neergelegd waaruit blijkt dat hij geen ondersteuning krijgt van het OCMW en anderzijds in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er niet werd aangetoond dat hij niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat. De Raad stelt vast dat dit slechts een materiële vergissing in de bestreden beslissing uitmaakt. De vraag of verzoeker al dan niet ten laste valt van de Belgische staat is immers niet relevant voor het onderzoek of hij afdoende aantoonde dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon dan wel deel uitmaakt van diens gezin. Deze overweging vormt dan ook geen determinerend motief van de bestreden beslissing maar dient als overtuigend te worden aangemerkt zodat verzoekers kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De toelichting dat verzoeker sinds zijn aankomst in België bij de referentiepersoon verblijft en te zijnen laste is, haalt de kernvaststelling dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon dan wel deel uitmaakt van diens gezin, niet onderuit. Wat verzoekers huidige situatie is in België is immers niet doorslaggevend in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de situatie van het "ten laste" zijn of deel uitmaken van het gezin reeds bestaat van in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd: *"Het gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."*

Ten slotte betoogt verzoeker dat zijn broer wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt aangezien hij niet langer zijn echtgenote en kinderen ten laste heeft nu deze in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt niet dat verzoeker de verwerende partij over dit gegeven heeft ingelicht of dat er stukken in die zin werden voorgelegd. Dit betoog doet verder ook geen afbreuk doet aan de kernvaststelling in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Een behoeftanalyse, waarop verzoeker alludeert, dringt zich dan ook niet op.

Waar verzoeker nog stelt dat het onredelijk en onzorgvuldig is van de verwerende partij om eerst een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen om nadien, twee weken later, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling, noch een beginsel van behoorlijk bestuur verhindert om een bijlage 13septies en bijlage 13sexies te geven nadat een weigeringsbeslissing onder de vorm van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij hem eerst de kans had moet geven om tegen de bestreden beslissing actie te ondernemen, vooraleer de bijlagen 13septies en 13sexies te geven, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling uitdrukkelijk voorziet dat tijdens de beroepstermijn en de behandeling van het beroep tegen de bestreden beslissing geen enkele verwijderingsbeslissing kan worden genomen of uitgevoerd. Integendeel, bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit werd de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: *"Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet."* Bovendien zijn deze bijlagen 13septies en bijlage 13sexies niet het voorwerp van huidig beroep tot nietigverklaring. Verzoeker kan dan ook geen kritiek uiten op beslissingen die niet de bestreden beslissing betreffen.

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat de verwerende partij het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken, blijkt uit het voorafgaande dat de verwerende partij met alle voorgelegde stukken rekening heeft gehouden en dat deze wel degelijk in overweging werden genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn en toont niet aan met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoeker heeft een aanvraag gedaan o.b.v. gezinshereniging met zijn broer.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.⁴

Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁵ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁶ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.¹⁰ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker is naar België gekomen en dit samen met zijn ouders om zijn oudere broer te vervoegen. Hij hoort wel degelijk bij het kerngezin van zijn broer. Hij woont intussen reeds enkele jaren bij hem. Verzoeker en zijn ouders zijn de enige familie die de heer [O.U.I.] heeft. In de negatieve beslissing (bijlage 20) i.v.m. zijn aanvraag tot gezinshereniging werd nog verwezen naar de echtgenote en kinderen van zijn broer, doch deze verblijven niet in België.

Zijn ouders zijn ziek en hulpbehoevend, hetgeen nooit onderzocht is.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De belangen van verzoeker zijn volledig in België te situeren en hij bouwt hier een privéleven op bij zijn broer. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie vernietigd te worden."

3.9. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn broer.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relaties tussen meerderjarige broers enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer te worden aangetoond.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat familieleden ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger van in het land van herkomst, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, en houdt dus een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor familieleden in ruimere zin van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Thans blijkt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat hij niet afdoende aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon dan wel deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker volhardt in het betoog dat hij wel degelijk tot het kerngezin van zijn broer behoort. Echter, door louter een subjectieve overtuiging naar voor te schuiven en erop te wijzen dat de echtgenote en de kinderen van zijn broer niet meer in België verblijven en hij al enkele jaren bij zijn broer verblijft, weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort. Het enkele gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren bij zijn broer woont, vormt geen aanwijzing dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn. De bestreden beslissing motiveert hierover terecht: *"voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont"*. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn ouders ziek en hulpbehoevend zijn, dient te worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Daarenboven toont verzoeker met

deze blote bewering niet aan dat hij, als volwassen man, door dit gegeven afhankelijk zou zijn van zijn broer.

De bestreden beslissing gaat verder enkel in op de door verzoeker ingediende aanvraag om gezinshereniging van 10 mei 2019. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in het kader van de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, er alsnog een belangenafweging diende of dient plaats te vinden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat verzoeker ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België of een beschermingswaardig gezinsleven met zijn ouders heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Hierbij wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat. Er blijkt bijgevolg niet dat een belangenafweging zich in dit kader opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM waarbij hij uiteenzet:

“Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in, dewelke geweigerd werd op 16.09.2019 en hem betekend werd op 17.09.2019.

Twee weken later kreeg hij ook een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod betekend.

Hiertegen heeft verzoeker beroep aangetekend.

Hij wenst deze procedure verder op te volgen en aanwezig te zijn op de zitting.

Indien hij niet aanwezig kan zijn, is dit een absolute schending art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Gelet op art. 6 van het EVRM en om de rechten van verdediging ten volle te benutten, dient men hem de kans te geven om zijn beroep uit te putten en aanwezig te kunnen zijn. Indien hij het land dient te verlaten zal het beroep 'zonder voorwerp' zijn.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

3.11. Met betrekking tot voormeld artikel 6 wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich niet op dienstige wijze zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn advocaat zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat artikel 6 van het EVRM wordt geschonden of dat hij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken. Onderhavige vordering is geen vordering waarbij een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen of niet langer aanwezig is op het grondgebied

Het derde middel is niet dienstig.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES